

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Q.T.T.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2017, č. j. MV-138661-4/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 5. 2017, č. j. MV-138661-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2015, č. j. OAM-45641-26/DP-2014, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 650 Kč k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2015, č. j. OAM-45641-26/DP-2014. Tím bylo rozhodnuto o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II. Žaloba

2. Správní orgán I. stupně odůvodnil své zamítavé rozhodnutí tím, že zjistil jinou závažnou překážku žalobcova dalšího pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr měl vyplynout z žalobcovy výpovědi u výsledku dne 27. 4. 2015, provedeného správním orgánem v rámci řízení o žádosti, a dále z předložené dohody o provedení práce sepsané s p. M.T.Q. Podle správního orgánu žalobce porušoval a obcházel platné právní předpisy ČR (neměl vzhledem k této dohodě povolení k zaměstnání či zaměstnaneckou kartu), což představuje jinou závažnou překážku pobytu na území.
3. Žalobce měl však za to, že zjištění, která měla naplňovat zákonný pojem jiné závažné překážky, nebyla správními orgány obou instancí dostatečně prokázána ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce již v podaném odvolání namítal následující skutečnosti: Správní orgán dovozoval skutečnost výkonu nelegální práce ze získaných důkazů, a to z formální dohody o provedení práce, kterou měl žalobce uzavřít s p. M.T.Q. (o této dohodě se zmiňoval jednou větou výrok usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání vydaného Okresním soudem v Tachově dne 30. 1. 2015), a dále z žalobcovy výpovědi. Žalobce doložil správnímu orgánu daňová priznání za rok 2013 a 2014, do jeho celkového příjmu nebyly v těchto letech započítány žádné příjmy ze závislé práce.
4. Bylo tedy nutno posoudit otázku, zda opravdu došlo k naplnění dohody o provedení práce a faktickému výkonu závislé práce a zda nebyla pouze simulovaným právním jednáním k vypořádání vzájemných finančních vztahů mezi žalobcem a p. M.T.Q.. Navíc platnost samotné dohody o provedení práce byla sporná, podle žalobcova názoru byla neplatná pro neurčité vymezení rozsahu pracovního úkolu a nedostatečné označení „zaměstnavatele“. Pokud by byly důkladně zjišťovány a hodnoceny skutkové okolnosti týkající se podnikání žalobce a p. M.T.Q. v konkrétní provozovně, tak by bylo zcela zřejmé, že nelze odlišit, kdy žalobce fakticky vykonával svoji podnikatelskou činnost v daném místě a kdy, ve které denní době nebo delším období, měl v tomtéž místě pracovat pro „zaměstnavatele“ na základě dohody o provedení práce, když tyto činnosti byly

naprosto shodné. Totožný druh práce a činností totiž vykonával za doby své přítomnosti v herně i p. M.T.Q. Tímto hodnocením se správní orgán I. stupně ani žalovaná nijak nezabývaly.

5. Žalobce dále trval na stanovisku, že posouzení, zda se jednalo skutečně v tomto případě o porušování či obcházení platných právních předpisů ČR na úseku zaměstnanosti, bylo na jiném příslušném orgánu státní moci, kterým není odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Prvoinstanční rozhodnutí dokonce ani nerespektovalo presumpci neviny, když v něm bylo uvedeno, že žalobce spáchal přečin zpronevěry, aniž by byl za takový přečin pravomocně odsouzen soudem. K tomuto se žalovaná ve svém potvrzujícím rozhodnutí nijak nevyjádřila.
6. Dokazování před správním orgánem I. stupně bylo neúplné a jednostranné v žalobcův neprospěch. Již jeho hodnocení bylo zatíženo formalismem a spekulativními závěry (např. při správním orgánem provedeném výpočtu počtu hodin, po které měl žalobce údajně pracovat při výkonu závislé práce). Podle žalobcova názoru bylo plně opodstatněné a nutné vyslechnout prioritně p. M.TQ., který měl údajnou smlouvu o provedení práce se žalobcem jako zaměstnavatel uzavřít, neboť i povinnosti vyplývající z uzavřených smluv mimo pracovní poměr stíhají v první řadě zaměstnavatele, pokud tento svědek měl být za zaměstnavatele vůči žalobci považován.
7. Žalobce v žalobě dále tvrdil, že při výsledku došlo vinou nepřesného tlumočení ke zkreslení jeho výpovědi; některé otázky byly při provádění výsledku svojí povahou sugestivní a kapciózní. Pokud správní orgán I. stupně setrval na názoru, že žalobce porušoval či obcházel zákon, měl možnost získat potřebné informace a podklady k ověření skutečností i z jiných zdrojů, mj. z předložených daňových priznání; k tomuto důkazu se správní orgány nijak nevyjádřily.
8. Správní orgány též nehodnotily, zda, pokud by skutečně mělo dojít ke krátkodobému výkonu závislé práce (s čímž žalobce zásadně nesouhlasil) bez splnění s tím spojených povinností na úseku zaměstnanosti, toto jednání dosáhlo takové intenzity, že naplňovalo právě skutkovou podstatu „jiné závažné překážky pobytu účastníka řízení na území“. Obecně nelze automaticky a formálně z každého porušení právních předpisů žadatelem dovozovat, že se jedná o „závažnou překážku pobytu na území“. Je nutno vždy zvažovat konkrétní okolnosti, za kterých došlo k porušení povinností, což správní orgán I. stupně i žalovaná vůbec nezahrnuly do svého posouzení, tedy uvedení a vyhodnocení těchto okolností v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentovalo, odůvodnění rozhodnutí neodpovídalo požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu a bylo v této části nepřezkoumatelné.
9. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu s napadeným potvrzujícím rozhodnutím byla svými důsledky závažným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Na území ČR žije žalobce již několik let a má zde vytvořené silné ekonomické i osobní vazby. Žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgán má vždy hodnotit, zda způsobené následky či sankce jsou přiměřené charakteru a závažnosti porušení určité povinnosti, zda existuje přiměřenost dopadů rozhodnutí (§174a zákona o pobytu cizinců) vzhledem zejména k závadnosti nebo druhu protiprávního jednání cizince, délce pobytu

cizince na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám navázaným na území atd. Tyto okolnosti správní orgány obou stupňů nehodnotily a nezabývaly se jimi, ač to bylo jejich povinností. Žalobce se během svého dosavadního pobytu v ČR nijak neprovinil vůči právnímu řádu, nebyl ani správně či soudně trestán, žije řádným životem a nikdy se nedostal do střetu s veřejným zájmem ČR.

10. Ze všech výše uvedených hledisek považoval žalobce vydané rozhodnutí za nesprávné a nezákonné v důsledku neúplně zjištěného skutkového stavu, jeho nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona. Správní orgán I. stupně i žalovaná v řízení plně nerespektovaly výše zmíněná procesní ustanovení správního řádu ohledně opatření a hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. V zaslaném vyjádření žalovaná setrvala na tom, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy a konstantní správní judikaturou. V této souvislosti žalovaná mj. odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnila, že žalobcem uváděné nerespektování presumpce nevinu v otázce jeho trestního stíhání nebylo v projednávaném případě relevantní. Důvodem zamítnutí žádosti byly zcela odlišné skutečnosti, nikoliv otázka trestní zachovalosti.
12. K otázce výsledku žalovaná uvedla, že žalobce byl před zahájením výsledku řádně poučen o svých právech a povinnostech, např. povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Také prohlásil, že je způsobilý výsledku, a vše uvedené následně stvrdil svým podpisem. Na závěr své výpovědi nechtěl dodat žádné další skutečnosti, byl seznámen s obsahem protokolu a s jeho obsahem souhlasil a nežádal změnu ani doplnění. Tlumočnicka si žalobce obstaral sám na vlastní náklady a z protokolu je zřejmé, že správní orgán I. stupně kladl otázky v jednoduchých a srozumitelných větech bez odborné terminologie.
13. Ohledně zásahu do soukromého a rodinného života bylo v průběhu řízení zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá od r. 2008, avšak samotná délka pobytu není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že nebylo výslovně uvedeno, že např. ke kritériu věku a zdravotního stavu nebylo zjištěno nic, co by bylo potřeba samostatně hodnotit. Žalovaná k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34. Navíc s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce má v domovské zemi manželku a dítě, což vyplývá z cizineckého informačního systému.
14. Ve vztahu k dalším námitkám, jež byly shodné s odvoláním, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly vypořádány. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí v obou stupních, byla přesvědčena o naplnění důvodu pro vydání zamítavého

rozhodnutí dle použitých ustanovení zákona o pobytu cizinců i o přezkoumatelnosti závěrů napadeného rozhodnutí. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika

15. Žalobce nesouhlasil s tím, že „*skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, z tohoto důvodu proto nebude ve vyjádření k žalobě podrobně rozváděn*“. Ovšem žalobce v podané žalobě i v odvolání hlavně namítal, že 1) skutkový stav nebyl správně zjištěn, protože dokazování bylo neúplné, selektivní a vedené jednostranně v žalobcův neprospěch, žalovaná vůbec nevzala v úvahu další návrhy důkazů, které mohla v řízení bez větších problémů a těžkostí provést, z těchto dalších podkladů mohly vyplynout další skutečnosti potřebné ke zhodnocení věci a jejímu správnému a zákonnému posouzení; 2) nebyla zhodnocena závažnost a intenzita jednání, které by případně mohlo naplňovat skutkovou podstatu „jiné závažné překážky“, pokud by se toto jednání na základě bezchybného a úplného dokazování prokázalo; 3) správní orgány zcela opomněly vyhodnotit celý případ z hlediska přiměřenosti podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ať již výsledek tohoto hodnocení byl pozitivní nebo negativní; toto hodnocení žalovaná částečně uvedla až ve vyjádření k žalobě. V ostatním žalobce odkázal na podanou žalobu.

V. Vlastní argumentace soudu

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Soud shledal žalobu důvodnou.
18. Ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkazuje na použitelnost jiných ustanovení tohoto zákona pro případy prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zakotvuje nemožnost prodloužit dobu pobytu na území na dlouhodobé vízum, existuje-li důvod pro zrušení platnosti víza (§ 37).
19. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
20. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zní: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
21. Soud při posuzování věci vycházel zejména z následujících skutečností, které vyplývají ze správního spisu: Dne 15. 12. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení

doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dle výpisu z evidence cizinců měl žalobce naposledy povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání-OSVČ od 2. 3. 2013 do 1. 3. 2015. Z cizinecké evidence správní orgán zjistil, že proti žalobci je vedeno trestní řízení. Od příslušného soudu obdržel usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobce ze dne 30. 1. 2015, č. j. 9 T 164/2014-265. V průběhu výslechu dne 27. 4. 2015 žalobce do protokolu mj. uvedl, že v posledních dvou letech povoleného pobytu od března 2013 do prosince 2014 podnikal s p. Q. v herně ve Stříbře a od prosince 2014 do března 2015 s p. T. v Přesticích. Dále konkrétně sdělil: „P. Q. měl v pronájmu hernu ve Stříbře vč. pronájmu automatů např. od společnosti SYNOT a AUTOGAME a já automaty od společnosti KAJOT. Celkem jsem já měl v pronájmu 6 automatů. Obsluhu všech automatů jsem zajišťoval já a ještě jeden Vietnamec p. T. – nevím, jakou měl smlouvu, zastupoval p. Q., který tam pracoval občas. [...] Měli jsme s p. Q. smlouvu o spolupráci dělanou přes advokáta. Smlouva skončila v 12/2014, sepsána byla v lednu 2013. Nevím, co přesně obsahovala, nevím, jestli ji ještě najdu, bylo v ní něco o rozdělení nákladů a výnosů z podnikání.“ Na otázku ohledně svého běžného pracovního dne, zadávání úkolů a odměňování žalobce odpověděl: „Obsluhoval jsem hernu vč. baru, pracoval jsem na směny ranní a noční od 6:00 do 18:00 a 18:00 do 6:00. Pracoval jsem podle dohody s p. Q. pracoval jsem dle potřeby. [...] Odměňován jsem byl procentem ze zisku, vždy měsíčně. V průměru jsem vydělal 15-20 tis. Kč měsíčně, z toho jsem platil zdravotní a sociální pojištění. Když jsem byl ve Vietnamu, tak mě zastupoval p. Q. Po celou dobu p. Q. dělal účetnictví, já mu dával faktury za moje automaty, a pokud jsem tam pracoval fyzicky, tak jsem měl víc peněz, protože mě vyplácel p. Q. za obsluhu všech automatů.“ Po konfrontaci se skutkem, pro který bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce, tento uvedl: „Na obsluhu automatů, které měl v pronájmu p. Q., a také obsluhu baru v období od 01/2013 do 12/2014 jsem měl sepsanou dohodu o provedení práce. Co se týká mých automatů, které jsem měl v nájmu, tak ty jsem provozoval na živnost. Takže jsme měli s p. Q. dvě smlouvy, dohodu o provedení práce a smlouvu o spolupráci o rozdělení nákladů a výnosů [...]“ K tomu, zda dohodu o provedení práce může doložit, žalobce sdělil, že ji asi má policie. Rovněž neměl vydané povolení od úřadu práce na obsluhu automatů a baru a nevěděl, zda to za něj vyřizoval p. Q.

22. Dle dohody o provedení práce, kterou si opatřil správní orgán, byla tato dohoda uzavřena pro „vymezení – popis práce: obsluha“, období od 1. 7. do 31. 12. 2013 a „rozsah práce – počet hodin: 8h-12h/den“. Úřad práce ČR dne 14. 5. 2015 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v souvislosti s žalobcem neneviduje vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání.
23. Správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí dne 8. 7. 2015 a shledal u žalobce existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Na základě dohody o provedení práce a výpovědi žalobce shledal, že žalobce práci na základě dohody vykonával po dobu delší, než je stanoveno v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) – při průměru 5 dnů v týdnu po 8 hod. je 300 hodin odpracováno již během 7 a půl týdne; také to znamená, že práce konaná v rámci dohody spíše naplňuje znaky hlavního pracovního poměru. Dále shledal, že u žalobce nebylo evidováno vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání ani vydaná zaměstnanecká karta. Správní orgán I. stupně shrnul, že z výpovědi žalobce i šetření správního orgánu vyplynulo,

že žalobce (minimálně) v době do 1. 1. 2013 do 31. 12. 2014, kdy tato doba zasahovala do doby platnosti povoleného pobytu (od 2. 3. 2013 do 1. 3. 2015), současně podnikal a pracoval na základě dohody o provedení práce, aniž by měl na tuto činnost vydáno povolení od úřadu práce, tzn. že byl v ČR nelegálně zaměstnán, a současně porušoval ustanovení dohody o provedení práce, kdy pracoval v rozsahu větším, než je zákonem stanoveno. Vzhledem k práci na základě dohody o provedení práce bez povolení od úřadu práce či zaměstnanecké karty minimálně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2014 se žalobce dopustil obcházení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), což bylo shledáno jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti pobytového oprávnění.

24. Proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017 odvolání zamítla. Shledala, že rozhodným v dané věci byl výslech žalobce, na jehož základě „bylo prokázáno, že [žalobce] od ledna 2013 do prosince 2014 současně podnikal a pracoval na základě Dohody o provedení práce, kterou uzavřel s p. Q. a z níž mu plynuly další finanční prostředky, aniž by měl k této činnosti vydané povolení od příslušného úřadu práce.“ Dále uvedla, že správní orgán I. stupně sice není oprávněn rozhodovat o spáchání přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti, nicméně může si činit úsudek o tom, zda cizinec nenaplnil důvod pro neprodloužení/zrušení pobytového oprávnění včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Správní orgán I. stupně rovněž postupoval v souladu se zákonem tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, a zvolil neprokazatelnější důkazní prostředek – výslech žalobce.
25. Soud se nejprve zabýval těmi námitkami, které směřovaly proti postupu správních orgánů před vydáním rozhodnutí. Namítal-li žalobce nedostatky výsledku, pak k tomu musel soud konstatovat, že otázky kladené žalobci byly srozumitelné, z odpovědí žalobce bylo zřejmé, že jim porozuměl, neboť tyto na sebe logicky navazovaly. Žalobce byl seznámen s obsahem protokolu o výsledku a nežádal jeho změnu ani doplnění, přičemž tuto skutečnost stvrdil svým podpisem. Žalobce nijak neupřesnil, jakým způsobem měla být jeho výpověď zkreslena nepřesným tlumočením, kdy navíc tlumočila osoba, kterou si žalobce sám zvolil. Výslech žalobce jako takový představoval relevantní důkazní prostředek v řízení o prodloužení doby platnosti žalobcova pobytového oprávnění. V souladu se svou dosavadní rozhodovací praxí soud též shledal, že správní orgán I. stupně i žalovaná byly oprávněny činit si úsudek o charakteru činnosti vykonávané žalobcem a o jejím souladu s právními normami (srov. obdobné oprávnění správních orgánů v řízení o správním vyhoštění, jak bylo potvrzeno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012-41, bod 39). Ve vztahu k námitce, že správní orgán I. stupně nerespektoval presumpci neviny, když uvedl, že žalobce spáchal přečin zpronevěry, soud zjistil, že tuto skutečnost jmenovaný správní orgán zmínil v rámci posuzování přiměřenosti a – přestože se jednalo o zjevně nesprávné konstatování, neboť žalobce nebyl v dané trestní věci shledán vinným ze spáchání přečinu zpronevěry – nejednalo se o jeden z hlavních rozhodovacích důvodů, proto by bylo příliš přísné na tomto základě správní rozhodnutí zrušit.
26. Soud po zhodnocení dvou základních podkladů rozhodnutí, jimiž byly protokol o výsledku a dohoda o provedení práce, nicméně přisvědčil žalobci v jeho přesvědčení,

že skutkový stav nebyl správními orgány zjištěn tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Dohoda o provedení práce, o níž se správní orgány opíraly, nemá sama o sobě jednoznačnou vypovídací hodnotu, neboť z ní nelze vyčíst, zda vůbec byla naplňována, příp. v jakém rozsahu apod. Závěr správního orgánu I. stupně, který se pustil do výpočtu žalobcem odpracovaných hodin na základě této dohody, byl zcela hypotetický a neměl oporu v jakémkoli dalším dokazování.

27. Dále pak platí, že o nelegální práci se může jednat jediné tehdy, pokud jde o výkon závislé práce [§ 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti]. Definiční znaky závislé práce vyjmenovává § 2 zákoníku práce. Vzhledem k odpovědím žalobce do protokolu o výsledku, jak jsou zachyceny v odstavci 20 tohoto rozsudku, zde existují minimálně důvodné pochybnosti, zda byl žalobce ve vztahu podřízenosti vůči panu Q., řídil se při výkonu práce jeho pokyny či vykonával činnost na odpovědnost pana Q. Nadto nebyl zřejmý ani rozsah činnosti žalobce, kterou správní orgány hodnotily jako nelegální práci. Takové určení bylo přitom zásadní, neboť o jinou závažnou překážku se může jednat pouze tehdy, dosahuje-li předmětné jednání cizince určité míry závažnosti (obdobně např. v případě neplnění účelu povoleného pobytu jde o jinou závažnou překážku jen tehdy, není-li účel plněn *po většinu doby*, na kterou byl pobyt povolen – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).
28. Vzhledem k tomu, že bylo možno žalobě vyhovět již na základě důvodů shora, soud se dále nezabýval námitkou nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, když ani nebylo zřejmé, zda bylo důvodné žalobcovu žádost zamítnout z důvodu existence jiné závažné překážky.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

29. Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s, neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Současně věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož stejnými vadami trpělo i rozhodnutí prvoinstanční, zrušil soud i toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť bylo nezbytné zachovat žalobci právo napadnout správní rozhodnutí řádným opravným prostředkem. V dalším řízení se správní orgány budou muset důsledně zabývat otázkou charakteru a rozsahu činnosti, vykonávané žalobcem v předmětném období, a provést za tímto účelem potřebné dokazování. Nyní vysloveným právním názorem jsou správní orgány nadále vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a v odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a jedné poloviny úkonu, a to podle § 11 odst.

1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jedné poloviny úkonu za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby podle § 11 odst. 2,3 advokátního tarifu. K odměně advokáta ve výši 8 650 Kč bylo připočteno 4.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) položky 20 Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí žalobcem požadovanou částku 12 650 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. dubna 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu